

David Chmelař

Jak si Antonín nevezal bohatou nevěstu

Bába se vydala do lesa pro klestí, už došla až na rozcestí.
Sbírá, co jen síly stačí, po cestě už zase kvapčí.
„Trochu klestí pod kotlík a trochu bylin do kotlíku,“ najde si vše potřebné, bude-li mít kliku.
Už se zase plíží v mlázi, přemýšlí, co jí schází.
Kořen, kytky, mrtvé můry, které v noci padaj z hůry.
Máta, moucha, ropucha, co jí kvákla u ucha.
Nůše se jí pronese, když jde takhle po lese.

Pomaloučku se už stmívá, bába sedí na kameni a odpočívá.
Povzdechne si: „U sta hromů, musím já se vrátit domů.“
A tak se vydává hned, cestou k chýši zpět.

Blíží se už k příbytku, mívá stáda dobytka.
Když vchází do dveří, svým očím nevěří.
Antonín, mladík co bydlí v sousední vesnici, sedí ve světnici a má před sebou sklenici.
„Jemináčku, co vy tady, přejete si dobré rady?
Nebo lektvar na trávení, zažívání Vaše změní.
A co lektvar na lásku, jitrnici, klobásku?“
„Jitrnici, tu si nechte, tím mě příliš nenadchnete. Au, to bolí! To to píchá, už mám zase bolest břicha.
Vezmu lektvar na trávení a taky ten na lásku, radši než tu Vaši klobásku.
Vždycky jsem se musel dřít, teď bohatou ženu chci si vzít.
Lektvar to může zařídit. Ten určitě pomůže, vezme si mě za muže.“
Pokud se totiž někomu lektvar přidá do jídla a na koho se ten člověk podívá, toho bude mít rád, mocné kouzlo musí poslouchat.
Nezbaví se lásky pout, bude muset poslechnout.
O několik dní později, už má Tonda naději. Život jeho se brzy změní, skončí bída v zapomnění.
„Dnes večer se můj život změní, v restauračním zařízení.“ Bručí si Tonda pod vous, jako nějaký morous.
„Už je tady moje milá, konečně sem zabloudila!
Tajná láska moje právě vchází do dveří, dát si dobrou večeři.
Ne nadarmo číšník jsem, denně běhám s podnosem. Přidám jí lektvar do jídla a až na mě se podívá, život můj se rázem změní, bude konec lopotění.“
To je snad ta nejbohatší slečna z Olomouckého kraje! Navíc chytrá, pohledná je. „Co si dáte k večeři?“ Tonda svému štěstí ani nevěří...
„Podívejte, tady jsem, už k Vám běžím s podnosem. Ještě pítí, kafičko? Usmějte se maličko!“
Dojedla a zaplatila a nebyla vůbec milá.
„Co se stalo? Ó já, ó já, už odchází tajná láska moje.
Radovat se nebudu, jsem obětí podvodu!“
Večer Tonda sedí u sklenky a má černé myšlenky.
Popíjí svou medicínu a na bábu svádí vinu.
A co lék od báby? Nepomáhá? Nepomáhá! Navíc po něm bolí hlava.
Více ho už nechce pít a s bábou si to jde vyřídit.
A jak tohle dopadlo? Znáte staré říkadlo? Kdo jinému a tak dál, ráno Tonda brzy vstal.
V srdci radost, žádný žal, i když láhve pomíchal.
Život už má ale jiný. S bábou chodí na byliny!